

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 13 - 19 noiembrie 2011

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Începutul Postului Crăciunului marți, 15 noiembrie 2011

Rugăciunea în familie va fi un moment în care i se face loc oaspetelui care sosește în casa noastră. Oaspetele pe care îl sărbătorim în Post și la Crăciun este Isus, cel care trebuie să vină potrivit promisiunii lui Dumnezeu, dar în același timp vom descoperi că mai sunt și alți oaspeți care așteaptă să-i invităm să-mănânce cu noi.

Atenția comunității noastre în acest post să fie orientată și îndreptată spre săraci. Săracii sunt primii și cei mai așteptați la masa Domnului și acest lucru îl înțelegem ascultând cuvintele lui Isus. A avea un sărac la propria masă pare astăzi o experiență aproape imposibilă, departe de realitatea pe care o trăim, și totuși acest lucru nu poate să justifice faptul că aceasta este invitația pe care o face Isus: numai frații stau împreună la aceeași masă și frâng pâinea între ei. Nu putem să credem că „frați” este doar un termen, un cuvânt, un mod de a spune, pentru cel care a ales să-l urmeze pe Isus și să se numească creștin acest termen are în sine misterul unei comuniuni universale care dilată inimile oamenilor de pe tot pământul.

Pe parcursul acestui post trebuie să ne întrebăm cine sunt acești săraci, acești frați aleși ai Domnului, și să ne întrebăm dacă sunt într-adevăr atât departe de noi: poate astăzi sărac nu este numai cine nu are să-mănânce și să se învelească, ci și o familie care se află în dificultate, o persoană bolnavă sau bătrână, un copil orfan. Suntem chemați să ne apropiem de ei cu același entuziasm cu care Maria a mers la Elisabeta: fiecare frate așteaptă vizita și afecțiunea noastră.

Va fi important să învățăm ca în acest timp de post și rugăciune să facem un exercițiu de sărăcie: să învățăm să renunțăm la a avea ceva ce pare a fi bun, dar care nu ne este foarte necesar.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Alexandra Mitruț, Mary Oros, Gheorghe Știubea, Maria Oltean, Maria Vanț, Simona Oprea și Mircea Mihele**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Vindecarea de rău

(...) Dumnezeu nu a creat o lume rea sau o lume imperfectă. El a creat o lume care inițial era bună. Este omul cel care prin păcat, prin folosirea greșită a liberului său arbitru, a ruinat lumea lui Dumnezeu. Omul a creat războiul. Omul este cel care provoacă valurile de milioane de refugiați în fiecare an. Omul este cel care poluează. Omul este cel care creează foamă în lume prin distribuirea inegală a bunurilor lumii. Omul este cel care l-a jefuit pe alt om pe drumul spre Ierihon, l-a bătut și l-a lăsat aproape mort. Parcă îl vedem pe Isus arătând spre trupul mutilat de pe marginea drumului și spunând: “Iată drumul vieții. Astfel de situații veți găsi mereu pe drumul vieții. Aceștia sunt semenii voștri. Pe aceștia vă poruncește Dumnezeu să îi iubiți.”

În această lume noi întâlnim suferință, durere și rău. Nu că răul ar fi din dorința lui Dumnezeu. Nu că El l-ar fi creat. Vrea să scape de rău la fel de mult ca și noi. De fapt, bunul samaritean din Evanghelia de astăzi este Dumnezeu însuși. El a venit în lume să distrugă răul, să anuleze păcatul care este sursa majoră a suferințelor noastre: “Duhul Domnului este peste Mine”, spune El la Luca 4,18, “pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați”. Isus nu a trecut niciodată pe lângă cei de pe marginea drumului, ignorându-i. El a mers acolo unde știa că este suferință și este nevoie de El. Când Iair a venit la El și i-a spus că fiica sa este pe moarte, Isus s-a ridicat și a mers. Răspunsul la întrebarea: “De ce Dumnezeu s-a făcut om?” poate fi dat cu cuvintele parabolei: a văzut, a avut compasiune și a venit. Trupul neputincios, mutilat, de la marginea drumului, este chiar al omenirii, pierdută în păcat și amenințată de moarte. Gestul bunului samaritean este gestul lui Dumnezeu, care prin Cristos se apleacă asupra noastră pentru a ne însănătoși și pentru a ne elibera.

Isus este încă bunul nostru samaritean. Când suntem răniți, El ne vindecă. Când suntem căzuți la pământ, El ne ridică. Când suntem rătăciți, El ne aduce înapoi acasă. Asemenea samariteanului, El vine la noi atunci când toți ceilalți au trecut pe lângă noi, ignorându-ne. Ne ia cu El, ne îngrijește rănilor cu iubirea sa tămăduitoare.

“Mergi și fă și tu asemenea”, îi spune Isus avocatului după ce a ascultat povestea. La fel ne spune și nouă, astăzi. V-am fost aproapele. V-am arătat ce este aceea iubire. V-am ridicat din condiția voastră mizeră și am făcut din voi oameni noi: v-am dat parabola Bunului Samaritean pentru a vă arăta că este de neiertat ca un creștin să “treacă pe partea cealaltă”, ignorând răniții, înfometații și nevoiașii acestei lumi. Bunul samaritean este încă cheia atunci când dorim rezolvarea problemelor lumii.